

undladt at gøre noget, men også i nogle situationer har gjort noget, der var forkert:

Anerkendelsen af Jugoslaviens opdeling uden nogen former for sikkerhed for, hvordan de etniske og nationale forhold ville blive. Den holdning, vi også i Danmark indtog til de serbiske desertører, militærnægtere, som vi afviste og ønskede at sende hjem og dermed sendte et signal til befolkningen i Serbien om, at modstand mod Milosevic var ikke noget, som vi støttede.

Der er det, at Kosova ikke blev inddraget i Daytonaftalen, og der er den generelt manglende støtte til den demokratiske og ikkenationalistiske opposition i Serbien og den manglende støtte til kosovaalbanernes legitime kamp, en manglende støtte, der jo har været tilfældet helt frem til i dag. Helt frem til i dag har det jo været tilfældet. Vi husker jo sikkert alle sammen erklæringen fra EU-mødet i Cardiff, hvor man direkte opfordrede medlemslandene til at gå ind og lægge begrænsninger på støtten til UCK.

Men selv i den sene fase, vi har stået i i de sidste uger, har der været mulighed for at gøre andre og bedre ting end det, der er blevet gjort:

Man kunne f.eks. have startet med at fjerne provokationerne fra Rambouilletaftalen. Det er klart, at det er en helt oplagt provokation af et selvstændigt land, Serbien, FRY, at meddele dem, at NATO-tropper i tilfælde af en aftale ikke alene skulle have ret til at agere uhindret i Kosova, hvor myrderierne har fundet sted, men også skulle have ret til at fungere og operere uhindret i hele Jugoslavien. Det er klart, at det er en provokation, som et land vanskeligt kan gøre noget ved.

Vi har den opfattelse, at man altså ikke sluker en brand ved at hælde benzin på bålet. Hvis man gør det, ja, så er man enten ikke helt rigtig klog, eller også har man andre hensigter end at slukke branden.

Det er så baggrunden for, at vi under det her punkt vil fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer,

- at det var en fejl at anerkende Jugoslaviens opløsning uden en klar aftale om, hvordan de nationale mindretalsproblemer skulle løses,
- at der siden 1992 i en lang række tilfælde er blevet afsendt forkerte politiske signaler til såvel befolkningen som regeringen i Rest-

jugoslavien, f.eks. med afvisningen af at give asyl til de serbiske desertører og militærnægtere,

- at det var beklageligt, at en ordning for Kosova ikke indgik i Daytonaftalen,
- at der er blevet givet alt for lidt støtte til den demokratiske og antinationalistiske opposition i Serbien,
- at der er sket en grov nedprioritering af støtten til de multietniske kræfter i hele regionen,
- at der er sket en katastrofal negligering af kosovaalbanernes legitime krav om selvbestemmelse og mangeårige fredelige kamp for nationale og kulturelle rettigheder,
- at der har været en total fejlvurdering af, hvilke konsekvenser luftbombardementerne af Restjugoslavien ville få, ikke mindst for civile kosovaalbanere og for den demokratiske opposition i Serbien.

På denne baggrund opfordrer Folketinget regeringen til

- at trække de danske fly ud af krigen mod Restjugoslavien, - at støtte den demokratiske og antinationalistiske opposition i Serbien,
- at støtte retten til selvbestemmelse for Kosova,
- at støtte initiativer til våbenhvile og forhandlinger,
- at afvise indsættelse af en NATO-styrke i Kosova,
- at arbejde for indsættelse af en fredsbevarende FN/OSCE-styrke i Kosova og
- at forstærke det humanitære nødhjælpsarbejde under ledelse af FN.

(Forslag til vedtagelse nr. V 72).

Anden næstformand (Henning Grove):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette ret lange forslag indgår herefter i forhandlingen.

Helle Degn (S):

Grundet lidt procedurediskussion om dagsordenen, kommer jeg ind på det her tidspunkt. Men jeg vil gerne starte med på Socialdemokratiets vegne at takke udenrigsministeren for redegørelsen. Den er en opfølgning på og et led i også flere beslutningsforslag, som vi allerede har behandlet og kommer til at behandle i Folketinget, og på de løbende drøftelser og information, som vi har fået i Det Udenrigspolitiske Nævn faktisk lige siden 1993, hvor statsministeren og udenrigsministeren tog over med det regeringsmæssige ansvar.